

17.10.2024 Biblická hodina

Vzdych: „Miera jeho vlády a pokoj nebude mať konca na Dávidovom tróne a v jeho kráľovstve, ktoré upevní a posilní právom a spravodlivosťou odteraz až naveky. Horlivosť Hospodina zástupov to urobí.“ (Iz 9,6) Amen.

Pieseň: Žalm č. 135: „Haleluja Pánovi...“

Modlitba:

Milostivý Bože náš skrze Pána Ježiša Krista!

Dnes prichádzame k Tebe s vd'ačnosťou a ďakujeme Ti, že si pridali dni k našim dňom, a silou svojho Slova si pripravený nás dnes posilniť a podporiť.

Je také dobré vedieť, že si stále s nami a že k Tebe môžeme prísť s úprimným srdcom a pokáním môžeme vyznať všetko, čo nám berie vnútorný pokoj v každodennom živote. Prinášame Ti naše fyzické a duševné bolesti. Ďakujeme, že môžeme Ti predostrieť naše osobné životy a boje, ale aj životy našich blízkych zveriť do Tvojich svätých rúk.

Prosíme Ťa, aby si dnes požehnal naše spoločenstvo, aby sme svojím duchovným sluchom počuli všetko, čo nám chceš dnes vložiť do srdca.

Daj nám mocou svojho Ducha Svätého pochopiť cestu, ktorá nám bola pridelená, na ktorej môžeme spoznať Tvoje požehnania, aj keď momentálne nechápeme, prečo musíme zažiť situácie, ktoré skúšajú aj našu vieru.

Pane, prosíme, požehnaj našu biblickú hodinu, aby sme boli budovaní vierou iných. Nech sa medzi múrmi tohto miesta vytvorí úprimné a vzájomne sa podporujúce spoločenstvo, aby sme toho druhého vnímali ako Boží dar, za ktorého sa môžeme modliť pred Tvojou svätou tvárou. Ďakujeme, že si bol pripravený dať svoj život za nás všetkých bez osobnej zaujatosti.

Vykonaj, Pane náš, aby čítanie a počúvanie Tvojho Slova bolo požehnaním, aby sme z Tvojich rúk skutočne prijímali ako duchovnú potravu všetko, čím nás aj dnes hľadáš.

Prosím, požehnaj našu jednotu prítomnosťou Tvojho Ducha Svätého. Pre Pána Ježiša Krista prosíme, vypočuj nás. Amen.

Biblický text: Kniha Danielova 11, 1-20

Čítam Božie Slovo, ktoré je zapísané v Knihe proroka Daniela v jedenástej kapitole od prvého po dvadsiaty verš nasledovne:

„V prvom roku médskeho Dária som stál pri ňom, aby som mu pomáhal a ochraňoval ho. Teraz ti však oznámim pravdu. V Perzii povstanú ešte traja králi. Štvrtý si nahromadí viac bohatstva ako ostatní. Keď sa posilní svojim bohatstvom, vyburcuje všetko proti gréckemu kráľovstvu. Objaví sa bohatiersky kráľ. Bude mocne vládnuť a robiť, čo sa mu zapáči. No ako rýchlo povstal, tak bude jeho kráľovstvo rozbité a rozdelené na štyri svetové strany. Nie však medzi jeho potomkov. Nebude to už taká ríša, akej vládol on, lebo jeho kráľovstvo bude vyvrátené a dostane sa iným, mimo nich. Zmocnie kráľ juhu, ale jedno z jeho kniežat bude silnejšie ako on a bude panovať. Jeho vláda bude nesmierna. Po niekoľkých rokoch sa spoja: dcéra kráľa juhu príde za kráľom severu, aby urobila dohodu. Neudrží si však svoju moc, ani jej potomstvo neprežije. Bude vydaná ona, jej sprievodcovia, jej syn i ten, ktorý bol jej oporou. Na jeho mieste vzíde z jej koreňov výhonok. Vytiahne proti vojsku, vstúpi do pevnosti kráľa severu a dokáže na nich svoju moc. Do zajatia v Egypte odvečie aj ich bohov, liate modly, vzácne nádoby, striebro a zlato. Na niekoľko rokov nechá kráľa severu na pokoji. Ten potom vnikne do kráľovstva kráľa juhu, ale vráti sa do svojej krajiny. Jeho synovia budú bojovať. Zhromaždia veľké množstvo vojska, ktoré bude postupovať a preženie sa ako povodeň. Bude bojovať ďalej až po jeho pevnosť. Kráľ juhu sa rozhorčí. Vytiahne do boja proti kráľovi severu. On postaví veľké vojsko, ale bude vydané do rúk toho druhého. Keď to vojsko odvečú, jeho srdce spyšnie. Porazí desaťtisíce, ale prevahu nezíska. Kráľ severu sa vráti a postaví ešte väčšie vojsko než predtým. Po určitom čase, po niekoľkých rokoch, pritiahne s veľkým vojskom a s mnohým majetkom. V tých časoch mnohí povstanú proti kráľovi juhu. Aj rozvášnení synovia tvojho ľudu sa pozdvihnú, aby sa potvrdilo videnie, ale padnú. Kráľ severu pritiahne, navíši násyp a zaujme opevnené mesto. Južné sily neobstoja. Ani vybraní z jeho ľudu nebudú mať silu odolávať. Ten, čo vytiahol proti nemu, bude robiť, čo sa mu zachce, a nikto pred ním neobstojí. Zastaví sa aj v Nádhernej krajine a všetko bude v jeho ruke. Zaumieni si ovládnuť celé jeho kráľovstvo. Uzatvorí s ním mierovú dohodu a dá mu dcéru za ženu, aby ho zničila. To sa však nestane, neuskutoční sa to. Potom sa zameria na ostrovy a mnohé obsadí. No jeden vojvodca urobí koniec jeho výsmechu, no nielen to, potupu mu

odplatí. Obráti teda pozornosť na pevnosti jeho krajiny, ale potkne sa, padne a stratí sa. Na jeho miesto sa postaví iný, ktorý privedie vyberača s kráľovskou slávou. Po niekoľkých dňoch sa však zlomí, no nie hnevom ani bojom.”

Drahé sestry a milí bratia!

1-9.v

Písaná história je pred nami, ale tento opis je založený na veľmi slabých historických znalostiach. Je bolestné, že prorok, ktorý sa teší na budúcnosť z vlády kráľa Kýra, vie, ako málo vie o tých, ktorí nad jeho hlavou rozhodovali, kedy a kde má žiť a slúžiť Boží ľud. Kto kedy nahradil a koho na tróne? Kto si koho vzal a ako sa zachoval? Kto bojoval v akých bitkách? Ide o skrátenú poznámku, ktorú si v dnešnej dobe robia žiaci šiesteho ročníka základnej školy a jej rozšírené vydanie nájdeme aj na hodinách histórie na stredných školách. Skúšku urobil každý, kto dokáže zhustiť svoje historické poznatky o vláde pred a po Aleandrovi Veľkom do 20 viet. Východiskom je vždy ten najväčší staroveký panovník: Alexander Veľký. Macedónsky panovník, ktorého vlasťou je krajina juhu, keďže jeho otec Filip II. dostal práve toto prímenie. Pred ním vládli v Perzii traja králi: podľa jednej skupiny bádateľov: Darius I., Xerxes a Artaxerxes I., podľa iných: Artaxerxes I., Darius II., Artaxerxes II. Biskup Imrich Varga takto uviedol zoznam učeníkov vo svojom malom katechizme: „Prvý bol Peter, po ňom Ondrej...”

V procese vyučovania a učenia sa histórie musí porovnávať s najväčším človekom. Dominancia je jeho charakteristickým znakom. Robí si, čo sa mu zachce. Silnejší a pevnejší ako jeho predchodcovia. Ako veľmi to platí aj pre cirkve ako faktor sily. „Peter bol prvý...” Každý sa rád pochváli svojou prevahou. Moc, nadvláda a prvenstvo sú veľmi výrečné. Pozor, najväčšou chybou historických cirkví a ich predstaviteľov je, že im chýba pokora, klaňanie sa až po zem, a to pred Bohom, aká nebola a nie je prítomná ani v cirkvi, ani medzi po sebe idúcimi ríšami.

Spomína sa svetová ríša hrdinského kráľa Alexandra Veľkého a jej rozpad. Severná: Seleukovská a južná: Ptolemaiiovská ríša žila v neustálom súperení. Vodca spomínaného južného kráľovstva neskôr založil samostatnú ríšu. Toto impérium bolo mocnejšie. A kým sever a juh žili v neustálom boji, v 6. verši už čítame o pokojnom spolužití vďaka manželstvu.

Veľká a mohutná ríša sa však zrazu rozpadáva. Všetko, čo je postavené na jednej osobe, sa rozpadá. Darmo bojuje, márne žije, márne bojuje, márne sa žení, na ničom nezáleží. Aký dôležitý je každý vládca. Len tá rivalita a potom, ak chcete, zjednocovanie medzi sebou. Akí predvídateľní a lacní sú všetci vládcovia. I mohutný muž pevný ako skala môže byť v prípade potreby kúpený krásou dievčaťa a v prípade potreby prevažujú iné záujmy. A ak je to tak, je to nezmyselné a ponižujúce. Nie je sa čím chváliť, lebo zahynie aj väčší, aj menší. Rozpadne sa. Rozpadáva sa na kusy a potom sa vo svojej malosti usiluje stať sa silnejším, prebiť sa na bojisku znova a znova rôznymi prostriedkami od sily k sile. Vojna, manželstvo alebo jednoducho stávanie sa nad seba je len ľudské, nie je za tým žiaden účel, iba ambície: **„To, že si videl železo zmiešané s ílovitou hlinou, znamená, že sa síce budú medzi sebou miešať, ale nebudú súdržní, tak ako sa železo nespojí s hlinou. (Dán 2,43).”**

Manželstvo však nie je zárukou ničoho, pretože dieťa narodené z tohto sľubného manželstva sa nestalo následníkom trónu, ale stalo sa obeťou pomsty prvej manželky svojho otca. Jasné. Ženy a vládcovia. Krásky a zverstvá sa nesprávajú ako z rozprávky, navzájom sa krotia, len aby sa dostali na poličku, pričom si neuvedomujú, že sú to dávno prekonané životy pod mocnou Božou rukou. Žiaľ, aj toto je pozemské pravidlo, kde sa ľudia snažia žiť tak, že brúsia železo proti ľuďom a pri tom uhasia, dusia, znevažujú, prehovárajú, schovávajú, smelo bodajú toho druhého do chrbta s úškrnom na tvári, posmievajú sa aj svätej veci Pánovej. Áno, vládcovia. Áno, králi a kráľovné. Ale ako dlho? Vstúpme do seba a volajme na Krista, Ktorý príde súdiť živých i mŕtvych: Ako dlho Pane? Ako dlho ešte?

10-20. v

Nakoniec čítame o veľkej vojne, akú Zem ešte nezažila. Neexistuje nástroj, ktorý by nebol použitý v týchto vojnách, a boli to bratské vojny. Syn kráľa severu zahajuje niekoľko ťažení proti Egyptu. Podarí sa mu znovu dobyť prístavné mesto pri Antiochii, no potom utrpí ťažkú porážku. Porazí Egyptanov pri prameni Jordánu a obkľúči ich v meste Sidon. Egyptania sa však bránia. Prebieha boj proti zločincom a to všetko pred očami izraelského ľudu. Cudzinci sa bijú na cudzom území. Sú to krvavé bitky s veľkou stratou a úplnou premenou. Prekresľujú mapu Blízkeho východu a neuvedomujú si, že sú pri tom úplne prázdne. Áno, bojujú a nakoniec ani nevedia, kto s kým bojoval a proti

komu. Danielov ľud hovorí o násilníckych synoch Slova, ale sľúbenú spásu – naplnenie vízie – nemožno presadiť silou.

VOJNA nie je momentom spásy. Boj vo VOJNE a keď sa Izrael postavil na stranu Egypta, namiesto vytúženej slobody prišli Sýrčania - Seleukovci. Vládnu v Palestíne. A hoci každý potrebuje všetko, aj od tejto generácie: Antiochus chce cez manželstvo jednej zo svojich dcér s vládcom Egypta získať celú krajinu, a keď chce rozšíriť svoju moc na Grécko, je zatlačený späť generálom, predchodca Rimanov. A aby vedel zaplatiť sumy počas bitiek, ide proti svojim vlastným pevnostiam, t. j. musí rabovať poklady kostolov, takže zomiera rukami ľudí. Jeho syn a nástupca Seleukos IV., ktorý do krajiny pošle vyberača daní Heliodora, ktorý neskôr zorganizuje sprisahanie proti kráľovi, je tiež obklúčený. Kráľ sa stane obeťou tohto sprisahania. Niečo také Zem ešte nevidela. Toto rozhodne nie je telenovela, ani dráma, je to len samotná existencia. Pozemský boj o moc. Preto je táto kapitola plná pasívnych foriem slovies.

Ľudská pýcha bude určite zosadená z trónu a Pán preverí každé úsilie. Súd o minulosti a budúcnosti je v Božích rukách. Predtým alebo potom, vzadu alebo vpredu, teraz alebo neskôr, nezáleží na tom, ako to popíšeme, ale z tohto popisu vidíme, že ľudí je málo. Je nás málo a budeme za všetko súdení. Čo je pozemské, sa láme, pomíne, stráca sa, spomienka na to, čo sa stalo od Pána, je pred našimi očami úžasná. To, čo človek zasadí a tvaruje bez Boha, na tom nie je Božie požehnanie. To, čo Boh iniciuje, žije, hýbe sa, existuje. Božie kráľovstvo, Boží ľud žije pod Pánovou ochranou. Nemáme sa čím chváliť, preto je tento popis popisom dnešnej doby. Sme súčasťou toho, čo sme nemohli vymyslieť, a predsa v tom žijeme. Dnes malí králi odmietajú hrdinského Kráľa, Ježiša, ktorý slúži v každej dobe.

Biblický text: Evanjelium podľa Matúša 27, 57-61

Čítam Božie Slovo, ktoré je zapísané v Evanjeliu podľa Matúša v dvadsiatej siedmej kapitole od päťdesiateho siedmeho po šesťdesiaty prvý verš nasledovne:

„Keď sa zvečeralo, prišiel bohatý človek z Arimatie menom Jozef, ktorý bol tiež Ježišovým učeníkom. Zašiel k Pilátovi a poprosil ho o Ježišovo telo. Vtedy Pilát rozkázal, aby mu ho vydali. Jozef vzal telo, zavinul ho do čistého plátna a uložil vo

svojom novom hrobe, ktorý si vytesal v skale. Ku vchodu do hrobu privalil veľký kameň a odišiel. Bola tam Mária Magdaléna a iná Mária; sedeli oproti hrobu.“

Drahé sestry a milí bratia!

Čítali sme o Ježišovom pohrebe.

Po Ježišovej smrti na kríži nasleduje jeho pohreb. Všetky štyri evanjeliá o tom pojednávajú. Bolo treba rýchlo konať, pretože do začiatku Veľkonočných sviatkov veľa času nezostávalo. Situáciu sťažoval len fakt, že pre popravených platil iný druh nariadenia: jednoducho ich pochovávali bez akéhokoľvek obradu. To by sa očakávalo aj v prípade Ježiša, ale objavil sa človek, ktorý rozhodujúcim spôsobom ovplyvnil udalosti.

Kto je tento muž? Jozef z Arimatie žijúci v Jeruzaleme, ktorý po Ježišovej smrti žiada Piláta o povolenie pochovať zosnulého. Po obdržaní povolenia vložil Ježišovo telo zabalené do plátna, pomazané voňavými olejmi do svojho vlastného prázdneho hrobu a zapečatil ho kameňom (Jn 19,38-42). Pilát ho musel poznať, alebo aspoň o Jozefovi z Arimatie počul, pretože prosbu bez váhania splnil.

Jozef z Arimatie mal okrem úctyhodnej osobnosti a bohatstva ešte jednu charakteristickú črtu: patril k širšiemu okruhu Ježišových učeníkov a sám čakal na Božie kráľovstvo. Zároveň bol členom židovskej veľrady, takže nemohol otvorene nasledovať Ježiša.

Človek môže slúžiť Pánovi s tým, čo je jeho. Ale Ježiš túto hrobku dlho nepotreboval. Všetko, o čom tu hovoríme v tejto časti, je napäto očakávané. Úcta a rešpekt voči mŕtvemu Kristovi. Počas Jeho života niektorí ho zneuctili. Jozef z Arimatie je príkladom toho, ako si treba ctiť Ježiša. Ak Jozef má taký rešpekt pred telom mŕtveho Krista, my musíme ctiť a uznať slávu a česť živého Pána.

Aj tohto tajného učeníka mohol použiť Všemohúci Boh. Aj v tejto podobe môže byť Kristova vec prednesená, ale on nám to nepredložil ako príklad, ktorý by sme mali nasledovať, ale na inom mieste v Matúšovom evanjeliu hovorí: **„Každého, kto mňa vyzná pred ľuďmi, vyznám i ja pred svojim Otcom, ktorý je v nebesiach. Toho však, kto by ma zaprel pred ľuďmi, zapriem aj ja pred svojim Otcom, ktorý je v nebesiach.”** (Mt 10,32–33).

Naša kresťanská viera, hoci ju osobne praktizujeme, nie je súkromnou záležitosťou. Opisy v evanjeliách tiež uvádzajú, že existovali svedkovia udalostí: ženy, ktoré boli najprv len pozorovateľmi udalostí a neskôr sa stali ohlasovateľmi zmŕtvychvstania. Tento zázrak sa môže stať aj dnes. Tak ako anjel zavolať na ženy a ony poslúchli, aj my sa môžeme stať predzvestou Veľkej noci – skrze Ducha Svätého. Úlohou, poslaním kresťana odvtedy nie je zostať utajenými učeníkmi, ale byť svedkami, ktorí prejavujú svoju vieru v zmŕtvychvstalého Krista. Nech nás Pán v tom formuje a žehná naše životy, aby sme tak dlho, kým dýchame, každým krokom, ktorý urobíme, vydávali svedectvo o Ježišovi Kristovi, Ktorý zomrel za nás, namiesto nás a kvôli nám a svojou smrťou a zmŕtvychvstaním aj nám pripravil cestu k Otcovi. Amen.

Modlitba:

Drahý Pane náš, Ty, kto si naozaj Boží Syn!

Ďakujeme Ti, že si i dnes vôkol nás, počuli sme o Tebe a vieme, že príbeh nášho vykúpenia sa neskončil Tvojou smrťou a pohrebom. Ďakujeme Ti za zaslúbený večný život všetkým, ktorí v Tebe veria a ktorí ku Tebe utekajú s pokáním a s vyznaním. Ďakujeme Ti za to, že si Otec, ktorý pozná svoje deti, vie, odkiaľ pochádzame a kam smerujeme: domov. Preto Ťa prosíme, aby si nás udržiaval v našej samote, medzi našimi rodinami, v našej cirkvi, aby nám Tvoje preukázané slová a skutky vždy ukázali, kto si, Tvoje spôsoby, pravdu a život o Tebe i s Tebou.

Prosíme Ťa, aby si naše životy viedol so svojím Duchom Svätým, zachráň nás pred zlom.

Prosíme za svojich blízkych tu nablízku i ďaleko od nás. Modlíme sa za pokoj našich rodín. Modlíme sa za všetkých bratov a sestier, ktorí a ktoré sú v nemocnici, a prosíme Ťa, aby si bol neustále strážcom nášho zhromaždenia. Vypočuj nás v mene Pána Ježiša Krista. Amen.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Ježiš mu povedal: „Ja som cesta, pravda i život. Nik neprichádza k Otcovi, ak len nie skrze mňa.” (Jn 14,6) Amen.

Závěrečná píseň: Chválospev č. 403: „Ó, Bože, který skrušené srdce...“